

Zpravodaj

94. JIRÁSKŮV HRONOV

#PROSTEHRONOV

Tereza Havlová: Cílem je zjistit, co je scénografie

V letošním roce se organizátorům Jiráskova Hronova podařilo zajistit do lektorského týmu nonkonformní scénografku Terezu Havlovou. Jde o scénografku, která pracuje s netradičními materiály, scénu vytváří v průběhu divadelních zkoušek a fandí moderním vlivům vědy a techniky při vytváření jevištního prostředí. Po práci pro Naivní divadlo v Liberci, Malé divadlo v Českých Budějovicích a Divadlo Radost v Brně se tedy objevila na Jiráskově Hronovu v roli lektorky scénografie.

Jak jste se vlastně dostala k profesi scénografky?

Vlastně se to stalo díky Jirkovi Vydrovi, což je kastelán Valdštejnské lodžie v Jičíně. Po studiu na gymnáziu jsem mu pomáhala jako jeden z mnoha dobrovolníků připravovat akce a občas jsme tvořili i nějaké kostýmy a masky. Byla to čistá amatérština, ale hodně mě to bavilo. Vlastně mě vždycky bavilo dělat výtvarné věci. On sám mi potom řekl, že si myslí, že by mě bavila scénografie. Do té doby jsem nevěděla, co to obnáší, a s divadlem jsem neměla nic společného. Díky němu jsem poznala i další zajímavé divadelní inscenace. Právě od něho jsem se dozvěděla, že Robert Smolík otevírá ročník na scénografii na alternativním a loutkovém divadle. A tam jsem zjistila, že mě scénografie hodně baví. Najednou mi to úplně změnilo celý život.

Praktická otázka: Dá se scénografií uživit?

Ke scénografii dělám ještě další výtvarné věci. Jenom divadlem se neživím. Žít se jenom scénografií je velmi těžké.

Jakým způsobem postupujete při návrhu scény? Jak to začíná?

Musí mě oslovit režisér s tím, že se mnou chce spolupracovat na určitém projektu. Tím to začne. Zatím mám tu zkušenost, že celý proces absolvujeme od počátku společně. Režisér přijde s nějakým nápadem nebo tématem. Začneme se bavit o tom, co nám představení umožňuje. Sednu si nad scénářem a začnu přemýšlet. Sbíráám nejru-

nější inspirace a kreslím první vize. Pak se o scéně znovu bavíme a navzájem přinášíme další a další nápady.

Jde o dlouhý proces?

Je to skutečně dosti dlouhý proces. Ale podle mě se to velmi vyplácí. Režisér se de facto také určitým způsobem podílí na scénografii. A na druhou stranu, scénografie se zase částečně podílí na tom, jak se inscenace vyvíjí.

Neděláte pouze pro velké scény...

Skutečně nedělám pouze pro kamenná divadla. Máme mimo jiného v Praze také svůj divadelní spolek.

Jak se jmenuje?

Musaši Entertainment Company. Na této scéně absolvujeme zkoušky, které jsou spíše několikadenním soustředěním. Děje se tak ještě dlouho před premiérou. Já přinesu již na tyto zkoušky nějaké rekvizity nebo kostýmy a společně s Adamem Páleníkem začínáme vytvářet výtvarnou tvář před-

stavení. Pracujeme společně s herci a i oni nám přináší nápady, které dávají vzniknout vzhledu scény. Je to také dlouhodobý proces, ale je to dobré. Nápady vznikají během zkoušení, my máme čas vyrobit potřebné kulisy a nové rekvizity. Je to něco jiného než v kamenných divadlech, kde se kulisy nejprve dávají do výroby a pak se v nich teprve zkouší.

Snem části režisérů na počátku zkoušení je mít na jevišti jeden stůl a dvě židle. Kvůli převozům scény...

Většinou také navrhuji scénografie tak, aby se vešly do nějakého konkrétního auta.

Ajaká témata nebo trendy v současné scénografii vás nevíce zajímají?

Hodně mě zajímá, s jakým materiálem se pracuje. Baví mě, když konkrétní materiál mohu získat, aniž bych jej musela kupovat nebo jej získávala jako nový. Těší mě tedy pracovat také s přírodními materiály. Například jsem pracovala s troudnatcem kopytovitým. Získávala jsem z něj zapomenutým tradičním způsobem hubku, což je materiál podobný kůži. Zpracovávala jsem také vlákna z kopřivy. Tento způsob se pochopitelně hodí spíše na menší většinou loutkové věci. Těší mě hledat jiné způsoby získávání materiálu, takže používám i recyklovaný materiál. Baví mě na tom, že má již určitou historii a je to na něm vidět.

Mění se tedy podle vás přístup ke scénografii s postupem času? Je víc takových scénografů, kteří hledají nové cesty?

Myslím, že ano, a myslím, že je to dobře. Přijde mi v pořádku využívat nové možnosti, které se objevují například ve vědě. Přijde mi zajímavé, když se ve scénografii používá nejnovější technologie. Také občas podobným způsobem pracuji, nejsem v tom stoprocentní profesionál, ale oceňuji, když

pokračování na str. 2

3

pondělí
5. 8. 2024

Kráska a network

Třída místních vazeb. Zní to sice jako sportovní ročník druhého stupně periferní základní školy s nevalným průměrným prospěchem, ale jedná se o jednu ze šesti společenských tříd, dle sociologického průzkumu Česká společnost po třiceti letech. Uvedený průzkum si všímá, že kromě majetku, příjmů a vzdělání je náš životní úspěch dán také sociálním kapitálem. Máte mezi kontakty lékaře, právníky, aťjaky a instalátéry? Gratulujeme, máte to ke dnu dál.

„Pamatuj, že SČZ je nejmocnější organizace ve státě,“ říkával můj otec. Tím SČZ mínil „Svaz českých známých“, neformální paralelní strukturu, která tu symbioticky, onde paraziticky zajišťovala zásobování socialistických občanů toaletním papírem, cementem, razítky a pracovními místy. Měl jsem k tomu vždycky ohromnou nedůvěru, podtrženou na přelomu tisíciletí multilevel marketingem, což je staré známé letadlo schované za prodej vysavačů, kosmetiky a pojištění. Chtěl jsem si všeho dosáhnout sám a s vaničkou jsem vylil i dítě. Protože jakákoli pomoc je přeci něco jako protekce a spolupráce míchaná s osobními vztahy zavání klientelismem. Ivánku, kamaráde, můžeš mluvit?

Od seznámení s jednou akční a tuze sympatickou produkční vidím svůj omyl o dost jasněji. Chcete špičkové lektory? Vygooglete si je, napište jim oficiální e-mail z jiraskovky-doproprogram@unas.cz a neuvěříte, co se stane pak. Nic. Ve světě zahlceném informacemi se už žádná dobrá myšlenka ani akce neprosadí sama. Nestačí barevnější plakát nebo hlasitější amplion, je třeba spousta nepředstíraného zájmu, opravdovosti a osobního ručení. Práce hodná dohazovačky. „Mladistvá čtyřidevadesátiletá přehlídka hledá nadšeného motivovaného profesionála pro práci v podmínkách...“ Kdepak inzerát, jedině osobní nasdílená zkušenost nadšení, které se dá na Jiráskově Hronově zažít, má tu moc projit, co k sobě patří, jen to o sobě zatím neví.

Kolem vypukl Jiráskův Hronov, nadkritické množství skvělých lidí. Smím-li vám radit, ptejte se jich, zvěte je na panáky, děkujte jim a mějte je rádi. Nakonec člověk sám je spíš skupina symbioticky žijících buněk, jejíž sdílené vědomí tráví dobrou čtvrtinu svého času v síti internetu. Když se neurony chytanou za synapse, líp jim to myslí. I provazochodec, sám ve výši na laně, se může mnohem lépe soustředit na svůj výkon věda, že kdesi dale pod ním je pevná síť.

Jan Duchek

pokračování ze str. 1

podobné novosti někdo do scénografie zapojuje. **K vašemu semináři: Co od něho účastníci mohou očekávat a jaká témata budete probírat?**

Nabídnou jim k ochutnání nejrůznější věci. Mám připravené různé typy materiálů, různorodé práce s vůněmi a pochopitelně práci s prostorem. Pracujeme tak, aby všichni něco tvořili. Začali jsme tím, že jsme si vytvořili deníky, do kterých budeme zapisovat a zakreslovat nápady. V současné době mají účastníci semináře za úkol rozpracovávat fiktivní architektonické bizarní stavby od Frieda Millera. Vymýšlíme, jak by se daly využít ve scénografii. Jak by se dala vytvořit scéna na základě této architektury.

A jaký je vlastně cíl semináře? Udělat za týden z frekventantů hotové scénografy je přece nemožné...

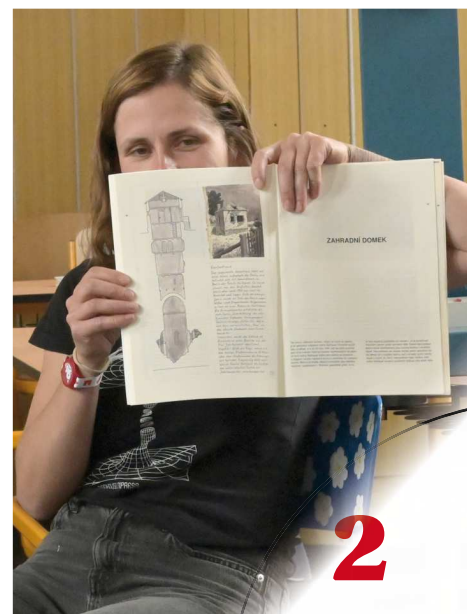
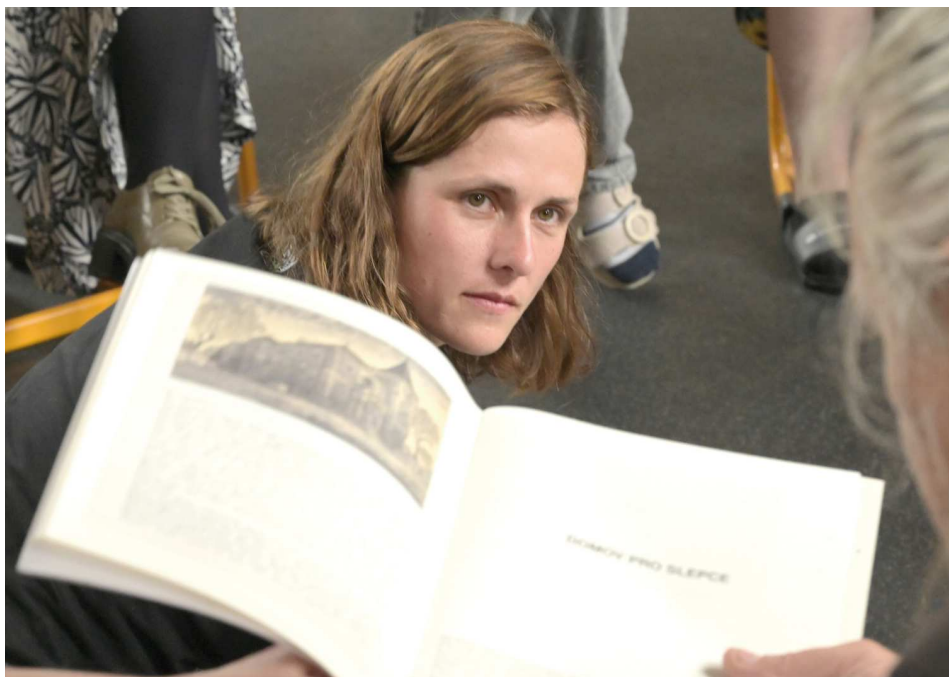
Trochu jsem se bála, aby si lidi, kteří se ke mně přihlásí, právě tohle nemysleli. Mým cílem je ukázat, jak se dá přemýšlet v tvůrčím procesu. Jak na to, když dostanete nějaký impuls nebo nějaký

text. Ukazují, jaký je postup, který využívám já. Jak rozebrat problematiku na části a potom přes různé inspirace dojít k jejímu určitému zjednodušení do podoby scény. Tím si projdeme. Cílem je si to zkusit. Cílem je zjistit, co to vlastně scénografie je. Aby se semináristi víc soustředili na věci kolem sebe. Aby se koukali, ať jsou kdekoliv. Aby se naučili sbírat inspiraci z okolí.

A vaše plány do budoucnosti?

Hned po Hronově jedeme se Štěpánem Gajdošem do Srbska. Jde o náhlý projekt. Vypadla mu scénografka. Jedu tedy s čistou hlavou. Je to inscenace, která bude objektová a její téma je potopený Titanik. Moc se na to těším a jsem zvědavá. Má to být mimo jiného i formou „live cinema“. V týdnu po Hronově máme i s herci za úkol přijít na to, jak bude celé představení koncepčně vypadat. Scéna tedy bude opět vznikat v průběhu zkoušení. Premiéru bude tato inscenace mít již 1. prosince, takže nás čeká dost intenzivní práce.

Honza Šoácha

2

Matúš Benža: Když všichni křičí, vynikne víc ten, kdo šeptá

Svůj první Jiráskův Hronov letos sžívá také jeden celkem ne-nápadný muž. Je to Matúš Benža, Slovák (to aby bylo jasno, rozhovor totiž vychází v češtině), děkan Divadelní fakulty VŠMU v Bratislavě, který tu vede poměrně neotřelý, ale zcela zásadní seminář marketingu v divadle. Velmi mě zajímalo, jak obchodovat s divadlem tak, aby všichni zúčastnění byli spokojeni, a přístup tohoto profesionálního marketéra mě okouzлил.

Na Jiráskově Hronově jste poprvé, slyšel jste o něm někdy předtím? Zasáhl vás jeho marketing?

Přiznám se, že ne. Oblast amatérského divadla mi není tolik blízka, sám jsem nikdy amatérské divadlo nehrál, jsem už od studií člověkem v zákulisí. Vždy jsem se věnoval spíš produkci, kterou pak přerostl můj zájem o marketing. Na Slovensku některé festivaly znám, například Scénickou žatvu, což je takový pandán Jiráskova Hronova, o kterém jsem toho tolik nevěděl.

A kudy tedy vedla vaše cesta k divadlu?

U mě to trošku souviselo s rodinou. Většinu svého středoškolského studia jsem si myslel, že ze mě bude lékař, a v posledních dvou letech se to zlomilo. Máme v rodině režiséra, dramaturga, sestřenicu vystudovala divadelní vědu a polštinu a věnovala se překládání divadelních her. Intenzivně mě začali brát do divadla a nějak mi ten svět učaroval. Potom jsem v sobě objevil i organizační zručnost, například při maturitě, a zkrátka jsem si řekl, že to je něco, co by mě bavilo. A už jsem u divadla na nějakou dobu zůstal.

Ale nevěnoval jste se jen divadlu, hodně času jste strávil i v komerční sféře.

Během školy a další tři roky jsem byl u divadla nebo v kultuře, pracoval jsem i ve Slovenském rozhlasu nebo pro jeden taneční soubor. Potom přišel životní zlom a dostal jsem možnost vyzkoušet si i ten komerční svět. Tehdy mě to v něčem lákalo, viděl jsem za tím možnost lepšího materiálního zabezpečení, nakonec jsem za těch skoro osm let velmi vděčný, protože mě to hodně naučilo. Potom ale samozřejmě přišel další životní zlom a už jsem měl pocit, že tomu komerčnímu prostředí nedokážu nic dát a že si ode mě bere víc, než mi dává. A potom se objevila na přelomu let 2019 a 2020 možnost vrátit se zpět do školy. Mezitím jsem si tam udělal doktorát a najednou mi volali s tím, že pro mě mají zajímavé místo. Řekl jsem si, že do toho jdu, a svět komerce jsem nechal být. Vrátil jsem se na vysokou školu, kterou jsem vystudoval, jsem tam teď pět let a bylo to dobré rozhodnutí.

Říkáte jste, že vás komerční sféra začala vyčerpávat. Ale s marketingem komerce nutně souvisí. Jak vám to jde dohromady s divadlem?

Říkám svým studentům, že v umění a především v divadle není úkolem marketingu říkat tvůrcům, co mají tvořit a jak to mají tvořit. Spíš se snažíme najít to správné publikum pro jejich tvorbu. Myslím, že marketing v dnešní době nemusí být o překřikování se a snaze vyniknout nad všemi ostatními, ale může být dělaný velmi inteligentně a citlivě k dílu, které se snažíme prodat.

Máte pocit, že u amatérského divadla je to s marketingem jinak než u profesionálního?

Podle mě má amatérské divadlo jednu obrovskou výhodu, a to je síla komunity, která ho tvoří. Ta láska a radost z tvorby je tak očividná až nakažlivá, že je to skvělý moment pro marketing amatérských produkcí. Druhá věc je, že nejdostupnější marketingový nástroj jsou sociální sítě, a tam je mnoho možností pro ten „do it yourself“ princip. Sice pracuju na fakultě velké vysoké školy, ale nemáme marketingové oddělení a rozpočet. Mnoho věcí si děláme sami spolu se studenty a kamarády, kteří nám pomáhají. Na dobrý marketing není nevyhnutelně potřeba mnoho peněz, častěji je to o nápadu a o šikovnosti, jak svoje poselství dostat do světa.

Takže to není tak, že nejlepší marketingový tah je obsadit celebritu?

Přiznám, že celebrity často fungují. Vidím, že když se jako škola snažíme něco komunikovat, vždy to funguje dobře, když jsou tam tváře, které lidi znají, jsou to herci, kteří hrají v Národním divadle nebo v televizi. Síla celebrity je neoblomná. Je podle mě ale víc momentů, které mohou k veřejnosti promlouvat – divadlo je magický svět, který lidi velmi zajímá: to, co se děje v zákulisí a jak dílo vzniká.

Abyste ale divákům mohli ukázat zákulisní svět, potřebujete součinnost umělecké složky divadla a řady dalších zaměstnanců.

Určitě. Je důležité lidem vysvětlit, že marketing má být pomocníkem a ne překážkou, že se nesnaží devalvovat jejich dílo na nějaký produkt, nedělá z něj zubní kartáček nebo pivo. Má jim pomoci. Rád ří-

kám, že to, co se snažíme lidem prodat, je zážitek, který může být emocionální, intelektuální, jakýkoliv.

Co je podle vás marketingové peklo? Jaké jsou příklady špatné praxe?

V komerci je to často neupřímnost. Lidé mají rádi autenticitu, čím dál víc mám pocit, že nám začíná překážet vyumělkovanost, která je až „fejková“. To osobně nemám rád. Druhá věc, kterou nemám rád, je snaha překřičet všechny ostatní. Jen to zanáší veřejný prostor nekulturou. Když všichni křičí, ten, kdo šeptá, často vynikne víc.

Pozorujete to i v divadle?

Musím říct, že v poslední době mě z marketingových a vizuálních výstupů nic až tak moc nepobouřilo. Je to dobré.

Jaké jsou tedy naopak současné trendy divadelního marketingu, které oceňujete?

V rámci profesionálních divadel je snaha budovat konzistentní identitu institucí, v minulosti byl každý plakát nebo výstup vázaný ke konkrétní inscenaci. Mám to rád z estetického hlediska, ale často mi to dává i jasnou zprávu, jak soubor tvoří a jaká je jeho estetika a dramaturgie. Líbí se mi, když jdou někdy i na hranu a jsou rušivé, je tam třeba i náznak provokace.

A k závěru trochu pesimisticky – ovlivňuje marketingovou práci politická a společenská situace, ve které se ocitáte? Vnímáte za poslední roky změnu?

Fúha... Spíš než k divadlu to teď vztáhnou ke škole a vzdělávání, kde prvním zlomovým momentem byla korona. Pro část společnosti bylo najednou strašně nejisté pracovat v kultuře. Výrazně nám poklesl počet uchazečů o studium divadla, teď se to snažíme demytizovat. Druhá věc je polarizace společnosti, která je na Slovensku velmi vyostřená. Nevím, jestli jen umění a kultura dokáže lidi zblížít. Aktuálně jsem spíš skeptický.

Takže je to otázka politického marketingu?

Určitě ano. A mám pocit, že právě v něm všichni využívají vyostřené emoce, jdeme do krajností jen proto, abychom nahnali nějaká čísla, a je to jen na škodu úplně všech. Krátkodobý zisk politických bodů nepomůže nikomu na žádné straně barikády.

Nemáte tedy tendenci zachraňovat Slovensko svými marketingovými schopnostmi?

Až tak dobrý marketér nejsem. Aktuálně se snažím věnovat škole, studentům i kolegům – i tam je mnoho protichůdných požadavků a emocí. Velké téma pro mě je budování komunity a sounáležitosti. Věřím, že to může inspirovat širší svět. Že je třeba lidem naslouchat, být otevřený, trpělivý a hodně diskutovat.

Kateřina Prášilová

Myslím, že absurdita společenského a politického počínání byla vždycky

S Petrem Markem o politice i způsobu práce Láhoru

Téma, které jsme právě viděli, je hodně politické. Považujete vy sám sebe za politického člověka?

Od určité doby jo. Dokonce jsem v jednu dobu v podstatě vyměnil poslech hudby za zjišťování politických informací. A čím jsem starší, tím víc se mi to děje. Ale Láhor většinou hrál o společensky angažovaných postavách, kterým to nevychází, jsou nějakým způsobem trapné, omezené, a tím pádem je ta společenská angažovanost legrační. Vždycky jsme tam měli nějaký společenský rozměr, nikdy jsme neměli hru, které by byla jen legrace.

Nemáte pocit, že v poslední době reálný život čím dál tím více nabývá podoby absurdního divadla?

To nejsem ochoten říct, protože to tak mohlo být a patrně bylo vždycky. Akorát to nebylo tolik vidět. Teď je to vidět víc, protože je to k dispozici na všech sociálních sítích, a díky všem médiím se k tomu dostanete velmi rychle. Ale já si myslím, že absurdita společenského a politického počínání byla vždycky. Možná se dnes děje větší bulvarizace, že už se neberou servítky a dělají se úplné nesmysly. Ale na druhé straně – vemte si situaci, že někomu nalili do ucha jed, to je taky pěkná absurdita, a je to staré stovky let.

Jakým způsobem dáváte dohromady téma další inscenace? Je to takový digest, že každý přichází s nápady, nebo to vy řídíte jako vůdčí osobnost souboru?

Je to různé. Většinou to děláme tak, že v den, kdy to hrajeme poprvé, se sejdeme na oběd, a musíme vymyslet, o čem to bude. Možná že cestou ve vlaku někoho napadne nějaká věc, kterou pak přednese ostatním. Martu Pilařovou napadlo téma militarismu a ochoty lidí, kteří jsou humanitně vzdělaní, jít do války. Toho jsme se chytili a napasovali jsme to na motiv zasedání senátu a přítomnosti dábla v senátu. To nám připadalo natolik jednoduché a nosné, že se nám v tom ve výsledku trochu ztratil ten původní námět. Protože Martě šlo o něco jiného, totiž o to, abychom si povídali o tom, jaké alibi jsme sami sobě ochotni říct v tom smyslu, že nechceme bránit svou vlast.

pokračování na str. 5

S buchtama to zvládnem?

Někdy člověk prostě neví. Měl jsem, myslím, řadu předpokladů si *Perfektní den* užít – jednak jsem zpravidla nadšeným divákem LÁHOR/Soundsystemu (a *Před sebou neutčeš* jsem si na Hronově onehdá dal dvakrát těsně po sobě), jednak mám celkem blízko k akademickému světu a zvrhlu zálibu ve čtení zápisů z akademických senátů, takže zvolené prostředí pokládám za nesmírně nosné. Přesto jsem u reprízy od 14 hodin seděl poněkud v rozpacích, neřkuli místy i zkroušen.

Samozřejmě: u improvizovaného činoherního divadla záležitě obzvlášť na momentálním naladění jednotlivého diváka, obecnstva jako celku i hereckého souboru. Rád věřím, že jindy to šlape o poznání lépe, a zároveň mám dojem, že řada diváků těžce reprízy se bavila podstatně víc než já. Přeju jim to, ale pokusím se pojmenovat, odkud mé rozpaky plynuly.

Zatímco u *Před sebou neutčeš* šlo přes tendování k absurditě a lehké bizarnosti především o chytrou společensko-politickou hru, *Perfektní den* podle mě tématy jenom slibuje, ale nijak zvlášť nedodává. Musím se přiznat, že východisko branného cvičení na vysoké škole je pro mě coby doktoranda a pedagoga FF UK od určité doby samo o sobě poněkud mrazivé, ale klidně bych ho přijal – kdybych měl dojem, že z něj (a z postupně absurdně vrstvené zápletky spojování pedáku s Univerzitou obrany) něco opravdu plyne. Přišlo mi ale, že to je vlastně jen záminka, ovšem zároveň nemám moc jasno ani v tom, k čemu ta záminka ve výsledku slouží. Žádný mechanismus mocenské manipulace se tu neukáže, nikdo nehraje žádnou rafinovanou šachovou partii, nakonec jde jen o bizarní dábelskou historku s trháním vlasů a buchtami. Semele se spousta témat (environmentalismus, gender, hotovostní platby a čert ví, co ještě další

ho), ale z ničeho nic není. Snad jen samotný závěr, kdy se po Marianovu demaskování senát snaží nalézt nějaký udržitelný způsob fungování s přítomným zlem, můžeme vnímat jako paralelu s nárůstem krajní pravice v mainstreamové politice, ale že bych se z představení o téhle situaci něco pronikavého dozvěděl, to říci nemohu.

Jistěže: soubor oplývá charismatem, schopností decentního podehrání, pohotovostí a vším, nač jsme od něj zvyklí. A hlášky, ano, sem tam padaly hlášky opravdu výživné. („Chceš se mnou mluvit, nebo jenom na mě?“ si zapisuju do repertoáru.) Jen se pro mě bohužel humor hrdl v tempu spíše povlovném – a na téma jsem se neutáhl. I když možná jen proto, že znám potenciál akademických senátů; dovolte pro ilustraci citovat ze zápisu AS jedné nejmenované umělecké akademie.

„Na závěr prof. X vyjádřila rozhořčení nad postojem proděkanů, který považuje za arogantní a plný neepochopení nejen pro akreditační spis, ale pro studijní program, na němž se řadu let úspěšně podílí nejen ona, ale další odborníci. Prof. X se domnívá, že proděkané nemají kompetenci připomínkovat její práci způsobem, jaký zvolili, protože prod. Y nikdy nepracovala v divadle a o divadle obecně naprosto nic neví. Proděkanka Y podotkla, že prof. X může v dubnu navštívit její představení, na což prof. X odpověděla, že na žádné představení nepůjde, protože ji to absolutně nezajímá.“ Satira je opravdu těžká věc.

Michal Zahálka

* Za objev tohoto klenotu vděčím příteli Šotkovskému, který onu zvrhlu zálibu provozuje ještě podstatně náruživěji.

4

94. Jiráskův Hronov

Puchýř ve tvaru ďáblovy lebky

V Sále Josefa Čapka obklopuje publikum ze všech stran stůl s několika židlemi a po nástupu herců rozestavení sálu silně připomíná vostopětkové *Společnosti vlastníků*. *Perfektní den* upozorňuje na fenomén přeformalizovaných porad, který všichni nesnášíme, ale většina z nás ještě nepřišla na to, jak se mu vyhnout.

Model fiktivní schůze jakéhosi rozhodovacího orgánu pracuje dost realisticky s tím, co známe z různých valných hromad, zasedání výborů a schůzí. V rámci toho předvádí všechny možné stereotypy, na které si dovedete vzpomenout – lpění na nesmyslných pravidlech, odpor proti jakýmkoli inovacím, neustálá potřeba hlasování nebo ujišťování, že „v západních zemích je už tohle přece úplně normální“. Vtip je založen částečně na všeobecně známých klišé a částečně na absurditách, ke kterým přirozeně dochází. Ty jsou pak vytaženy do maxima.

Zdrojem konfliktu je nový člen akademického senátu, který ještě není seznámen s místními zvyklostmi a který se pokouší prosadit změny navzdory zbytku skupiny. Místo divácké satisfakce se pracuje s něčím, co bych nazvala diváckou frustrací – je obtížné rozlišit, zda se na zdoluhavém zasedání řeší zásadní otázka, nebo úplná banalita. Z jednání postav se nedá odečíst, kdy prosazují širší zájmy a kdy si

přihřívají polívčičku ve vlastní žabomyší válce. I když se na konci ukáže, že vetřelec je doopravdy ďábel, není možné ho z procesu rozhodování vyřadit kvůli dodržování demokratických zásad.

Děj je místy přerušen stříhem – jednou odděluje úvodní scénu volebního proslovu, jednou je skokem v čase, jindy uvozuje surreální výstup sborového zpěvu. Civilní projev herců porušuje asi všechna pravidla jevištní řeči – většinu času se mluví zády k publiku, neartikuluje se a mumlá. V představení občas zazní i hudba, ale téměř zákonitě to vypadá, že se tak stalo náhodou. Nejen proto, že skočí někomu do řeči, ale často je moc nahlas a působí to tak, že si ji omylem pustil Petr Marek z počítače přímo na scéně. Ale jak říká Vojtěch Bartoš – vůbec nic za tím nehledejte. Hranice toho, co do představení patří a co ne, jsou značně rozmazané. A nejen proto, že je to improvizace. Hudba se netrefuje, hercům není rozumět, a ještě se cpou opravdickými buchtami – je tohle ta autenticita?

Improvizace připravená vzít do hry cokoli jako by simulovala realitu jen proto, aby ji mohla shodit z paneláku úplnou absurditou. Herci baví víc sami sebe, než že by mysleli na svoje okolí, a mě o to víc baví se na to dívat.

Johana Jurášová

pokračování ze str. 4

Nakolik jsou jednotlivá představení improvizovaná, a nakolik je text fixní?

Text není fixní nikdy, ale máme body, od kterých se odpichujeme. Máme třeba scénosled o osmi bodech, abychom se dostali tam, kam potřebujeme. A máme pár věcí, které se musí sdělit, což se nám někdy nepodaří. Někdy se od toho odchýlíme, a stane se to nějak jinak. Ale snažíme se základní téma udržet a udělat z toho takovou pěknou činohru, s tím rozdílem, že si tam lidi skáčou do řeči a nikdy to neřeknou stejně jako předtím.

To znamená, že každé představení je jiné?

Jo, ale má stejné téma a body zůstávají. Po dalších a dalších představeních vymýšlíme obměny. A když nám některá inscenace přišla hodně nosná, a hrajeme ji častěji, třeba léta, tak ji postupně cizelujeme do nějaké formy, kdy už jsou ty dialogy téměř fixované. Ale to je výjimka.

Jana Soprová

Check-in / check-out

Požádali jsme diváky, aby nám před a po představení odpověděli na otázku, **jak by popsali své aktuální rozpoložení jedním slovem**.

Vašek, Mšeno

zaskočeně – potěšen

Jana, Neratovice

rozčarovaná – pobavená

Petr, Bělá pod Bezdězem

pohoda – hlouš

Mirka, Vlněves

zážitek – zážitek

Simona, Bělá pod Bezdězem

příjemně – v rozpácích

Majda, Hradec Králové

postgastrální demence – buchtý nad loutky

Terezie, Zlín

probouzení se ze snu – protiděbelské

Anonym, Praha

pomazleně – dem na pivo

David, Praha

bortícisedůmkerýhledásvézaklady – rozkvétám

Jiří, Rakovník

přežrán – láháro

5

pondělí 5. 8. 2024

Záskok, aneb Tohle vlastně byla „premiéra“

ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř v čele s Jarkou Holasovou, s níž jsem rozhovor vedl, netřeba představovat. Kolik máte aktuálně členů a jakou část reprezentuje Popcorn?

Popcorn je druhý nejstarší soubor, což znamená, že jsou první rok na středních školách. Nejstarší tady hrál v sobotu (*Je to tajný!, Kolegium hraběte Šporka – Rusalje2022, pozn. red.*). A potom to máme odstupňované po roce, po dvou. Měla jsem ve skupinách dohromady skoro šedesát dětí, přičemž ty soubory a inscenace jsou vlastně práce navíc, se kterou ale můžeme někam vyjet. Letos jsme byli na přehlídkách celkem se třemi, nicméně na konci roku máme vždy předváděčku všech těch skupin, aby se všichni vzájemně viděli a rodiče mohli odhadnout metodu, kudy to za pár let může jít a kam to směřuje.

K tobě se ale také vrací i ti starší, absolventi...

Není to už v rámci ZUŠ, ale například v rámci Kolegia hraběte Šporka, kde dosáhneme i na nějaký ten grantový systém, protože se jedná o zapsaný spolek. Takže s těmi, kteří už se nevejdou do školních vzdělávacích programů, to děláme spolu dál z lásky a radosti. O víkendech, mimo výuku a můj pracovní proces.

Pověšinou se zabýváte autorskými texty nebo se inspirujete českou poezií i prózou. S inscenací *Hostinec U Tří* to bylo ale trochu jinak, že?

Loni jsme tady byli s Inuity (*pozn. red.: Svět je o rozpacích*) a to vznikalo na zakázku. Já už jsem tuhle loutkárnu měla připravenou tehdy, ale pořád se to nedařilo zrealizovat. A jelikož mě baví gesto a loutka, u které je jedno, jestli máš na prsteníčku hlavu nebo máš jen určitý druh rukavice – je to navíc výpovědní pro mě, tematicky lepší i v materiálové metafoře než dokonalý maňásek – tak jsem to souboru nabídl. Začalo to vznikat jako etudy, protože rakvičkárna je vždy boj o něco. Takže měli téma přepadení a bylo to velice autorské. Zadání pak bylo vybrat si jakoukoliv rukavici a jednu další rekvizitu, která ale musí být realistická. Šlo nám nejen o stavbu etudy samotné, ale také o hledání dramatické situace. A když to vzniklo, tak jsme si začali povídat, co by se tak jako hodilo k sobě.

To, že tvoji mladí hrajou (nejen) dětem, je do určité míry jasné, ale v dřívějších materiálech a zmínkách o inscenaci se objevuje, že jde o věkovou kategorii 5+.

To je trošku chyba a nedorozumění ještě z Loutkářské Chrudimi, tohle bychom si asi úplně nedovolili. Já se jako pedagog vlastně bojím – ačkoliv tady na Hronově to ty děti úplně vzaly. Nicméně my jsme si říkali tak 10+, aby děti zvládly odhalit téma a k něčemu jim to bylo v rámci našeho pokračování na str. 7

Rakvičkárna zahraná v rukavičkách

Rakvičkárny bývaly jednou z nejděčnějších puppetových atrakcí. Šlo o loutkářské produkce na principu maňásků, které rezignovaly na složitější příběhy, ale sestávaly z řady krátkých zřetězených akcí, jejichž podstatou bylo postupné vyvražďení všech aktérů. Jan Zapletal ve své bakalářské práci z JAMU věnující se historii rakvičkáren (dostupné i na internetu) tyto produkce hodnotí poměrně tvrdě: Rakvičkárna je velmi pokleslá a primitivní forma loutkového divadla.

Vzdor tomuto nekompromisnímu tvrzení byly rakvičkárny velmi oblíbené. Moje maminka si je až do svého stáří pamatovala jako jeden z nejvýraznějších dětských divadelních zážitků. A to v rakvičkárnách tehdy vystupovala místo maňásků občas i živá morčata mlátící se energicky paličkou po hlavičkách a ukládající se poté do přistavených rakviček. To by už dneska nejspíš ochránci zvířat zatrhli.

Principem loutkářských rakvičkáren se evidentně inspiroval soubor Popcorn jaroměřské ZUŠ F. A. Šporka pod vedením Jarky Holasové ke své autorské inscenaci *Hostinec U Tří*. Jen místo maňásků zvolili rukavice, a to byl vskutku šťastný nápad. Z různých barevných a tvarově pojednaných rukavic se stávají protagonisté groteskních sekvencí, v nichž zpočátku jde víc o hru a hravost, ale od začátku je jasné, že taky trochu o život. A to hned od prvního obrazu zatloukání hřebíku, kdy všichni tuší, že kladívko je v podstatě zbraň. A pak už se rozjede vražedný maraton, v němž nechybí

brutální přejetí automobilovou rukavicí, nastražená šibenička či vražedná kudla jak z *Mackieho Messera*. Hlavním zloduchem je tu příznačně krvavě červená rukavice (hned jsem si vzpomněla na krvavé koleno jiné drsné dětské hry!), která občas vystrčí obří hrnec, v němž cosi míchá. Laskavý divák nechť si obsah nádoby dosadí. A kdyby mu to nedošlo, tak nakonec se z hrnce zasmítají ubohé nahé ruce a rakvičkárna tak rázem zabrousí i do kuchyně paní Lovettové, která vyrábí tak úžasně pirožky z masa dodávaného dábelským lazebníkem Sweeneyem Toddem z populárního muzikálu.

Vtip a půvab dodává inscenaci i zvukový plán, v němž hlasy jednotlivých rukavičkových herců zastupují kazoo frkačky v ústech jejich neviditelných vodičů skrytých za paravánovou stěnou. Jejich bzučení dokáže skrze výšku tónu a intonaci dokonale vyjádřit milostné vrkání, našťvanost, úzkost i provokaci. Musím říct, že vynalézavost a sehraňnost zvukové stránky inscenace mě bavila stejně, ne-li víc, než samotná loutkářská dovednost jaroměřské inscenace.

Trochu mě po celou dobu trápilo, proč že je *Hostinec* nazván zrovna *U Tří*, ale i na to se mi v závěru odpovědi dostalo. A byla to pointa stejně drsná a skvostná jako celá produkce. Včetně second handu z povražďených rukavic.

Radmila Hrdinová

6

Mordy v rukavičkách

Záskokový soubor za zrušená představení *Balady pro banditu*, Popcorn ze ZUŠ Jaromeř, ukázal, že je schopen nejen zaskočít, ale také odehrát svou inscenační drobničku v pěti lidech namísto původních osmi. S jednou zkouškou a hurá do hronovské premiéry!

Mladí dětem. Mladí nám a hlavně: mladí sobě. Maňáskovitě líbezná rakvičkárna, která se stává souborovou „klauzurkou“ – my si tady něco loutkovitě ozkoušíme, divadelně objevíme a jdeme zase dál – a diváčkou jednohubkou, jež zlehka oblužní prostoduchostí. Můžeme tady přece jenom tak chvilku být a blbnout, nechtít pořád *něco po něčem*. Kdo zná tvorbu Jarky Holasové, nebude nikterak překvapen ani postupy pedagogickými, ani jevištními. Loutkařinka vzniklá z autorských etud nabízí řadu nápadů a pointovaných srandiček.

Červená rukavička nese smrt, střež se, kdo můžeš!

Morbidní vraždění nevinných rukaviček (různého povolání, v různých vztazích a situacích) se prakticky okamžitě ukazuje jako nevinné blbnutí se smrtí v přiznané nadsázce. Asi jako když si malé

dítě hraje s autičky na bouračku. Svým principem mi to kdoví proč evokovalo hru *Bulánci*. To jsou takové ty gangstersky roztomiloučké polštářky, který se v malovaných kulisách houbiček a stromečků vzájemně postřílejí. A když to skončí, začnou znovu. Ano, mohli bychom s tím asi polemizovat, co to vlastně racionálně znamená, ale to v rakvičkární anekdotě není potřeba. Celé je to jen hra a hraní si. Ona smrt zde není tak úplně tématem, ale spíš prostředkem k tomu, jak se posunout v ději k jeho tragikomické teče. Hříčka, co má (po)bavit a soubor něco naučit. Jednotlivé usmrcující epizodky jsou srozumitelné a míří přímo k pointě. Paradoxně dokonce vytvářejí pomyslný miniseriál s veskrze praktickým vyústěním, aneb pokud si chcete rozšířit podnikání, musíte se někoho zbavit. – Ale to už si hrají a dosazují nedůležité i já...

Lukáš Křížek

PS.: Jakožto milovník leckdy maniakálně nahodilých a otravně zlobivých zábav na hudebních i jiných večírcích bych znovu a fenomenálně rád podotkl – a díky této rakvičkoidní drobničce za to – že: kazoo stále žije a pořád má co říct!

pokračování ze str. 6

sdělení. A všechny rodiče navíc vždy upozorníme. Ale dnes se tady děti dobře bavily, takže možná... – Ona vlastně ta rakvičkárna vznikala historicky na jarmarcích a ty děti na tom jarmarku byly a nikdo jim nic neřekl. Pohádky, co se nám můžou zdát morbidní, si taky vyprávěli dospělí a děti nevyhnali ven do mrazu, nechali je spát na peci a poslouchat. A hlavně je to v našem případě velká nadsázka. Ale někoho z rodičů to holt může zarazit, takže až tak statečný úplně nejsme. Tu informaci už jsme si zkrátka dál neuhlídali, protože byl celkově hrozný frmol. Tady na Hronově jsme navíc hrozně narychlo jako záskok za zrušené představení. Tahle inscenace se hraje v osmi lidech. My už po Chrudimi věděli, že tři herci nemohou. Ale když se to najednou takhle narychlo domluvilo – a rozhodnutí, jestli hrát, jsem nechala na nich – tak si řekli, že to zvládnou v pěti. Měli jsme na to jednu zkoušku a tohle vlastně byla premiéra.

Chtěli jste si vyzkoušet základy loutkařiny – stalo se. Hodláte se jí zabývat i nadále?

Každý soubor si u mě vždy projde tak nějak vším, takovým kolečkem – a nebýt covidu, byl by i tenhle už dávno daleko dál. Každý si projde meotarem, každý si zkusí rakvičkárnu a tak dále. A když už si to vyzkoušíme, jdeme od toho. Proč dělat to, co už jsme si vyzkoušeli – pokud to tedy není na zakázku. Příští rok s Popcornem vyjdeme zpoza paravanu a budeme pracovat s jiným tématem. Budeme existovat na jevišti s loutkou nebo předmětem, protože se potřebujeme a chceme posunout zase někam dál.

Lukáš Křížek

Check-in / check-out

Požádali jsme diváky, aby nám před a po představení odpověděli na otázku, **jak by popsali své aktuální rozpoložení jedním slovem.**

Miroslav, Brno

kondice – černý humor

Lukáš, Třeboň

úplně v pohodě – mám hlad

Jitka, Brno

hektičnost – zahlceně

Magdaléna, Ostrava

už dobrý – úplně klidná

Sára, Brno

mile upršeno – sranda v hrsti

Boris, Brno

zadýchaný – krvák

7

pondělí 5. 8. 2024

PRIMATOR

3000 otáček / 3000 Revolutions: Kompozice okamžiku

TRIARIUS Česká Třebová Fernando Krapp mi napsal dopis

Vernisáž výstavy Nositelé odznaku J. K Tyla

Vítání souborů

Školní výlet

Seminář S – Scénografie

MRK – Marketing pro divadla (3.–5. 8.)

Není úniku?

Jako dovršení tříletého běhu hronovského semináře PROCes a PROdukt pod vedením pedagogického tandemu Pavla Skály a Honzy Mrázka jsme mohli na jevišti Jiráskova divadla shlédnout onen „produkt“, který je ještě stále v ustavičném procesu.

Lektoři již v krátkém úvodu předesílají, že se hlavně jedná o tematizaci totalitních režimů a jejich dopadu na lidská práva tamních obyvatel. Performéři a performerky*, oděni v montérkových kostýmech, zvolna rozehrávají jednoduché situace,

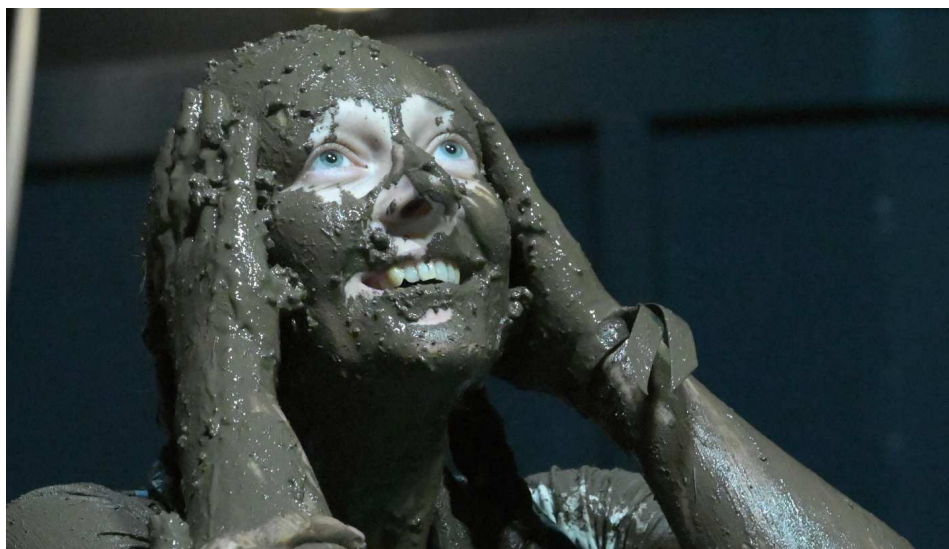
ve kterých různě manipulují s hlínou. Od jednoduchého přesypání hlíny se postupně dostáváme například ke znaku duševního pojítka mezi rodičem a dítětem.

Tvar se skládá z několika plynule přecházejících sekvencí, během nichž je vyjevováno, čeho jsou totalitní režimy schopny. Transformace zábavných aktivit do typu povinností, které se stávají především záležitostmi zaměřenými na nezdravé překonávání lidského výkonu. Násilné utnutí dětských let spojených s určitou hravostí. Nechybí ani hierarchické rozdělení orwellovského typu „Všichni jsme si rovni, ale někteří jsme si rovnější.“

Během performance jsou publiku vyjevovány obrazy, jež se mohou zářít pod kůží. Především potírání se bahnem po celém těle za cílem zhmotnění ideálu krásy tamního kontextu, nebo obraz zrození lidské bytosti vystupující z hlíny. Jako další je smrt mateřské figury, která byla pohřbena na stejné místo, odkud její dítě přišlo na svět a s největší pravděpodobností přišla i ona sama, symbolizující nekonečný kruh bytí tohoto místa. Během závěrečné situace dochází k jakémusi převratu, kde předešlá náplň zůstává totožná a jen vedení se obměňuje, ukazuje bezvýchodnost totality.

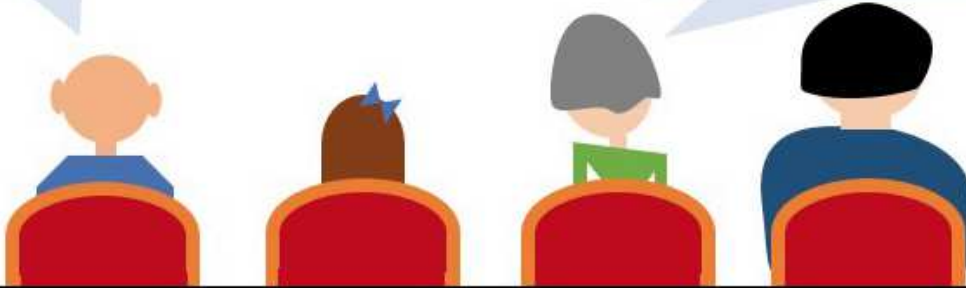
Milan Hábl

* Dovolím si použít tento termín, jelikož se podle mého inscenačního tvaru dostává do roviny naprosté vnitřní odevzdanosti a schopnosti jít až na dřeň.

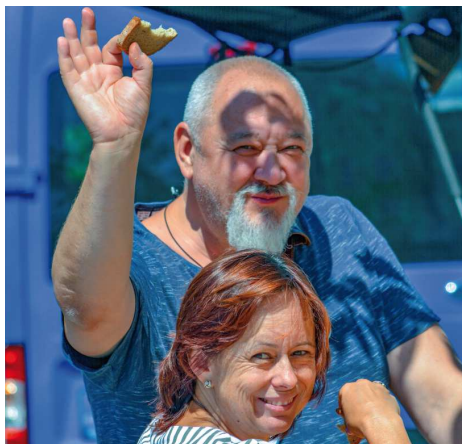
Jako vždy se nabízí
palčivá otázka, kdo
to sem poslal?

A proč to posílal poštou?
Vždyť přijít to o 90 ročníků
dřív, mohlo to mít co říct.

STÍNOVÝ CLUB #03

Humans of Hronov

Petr a Simona, Bělá (asi pojeđenácté)

Co děláte v normálním životě?

S: Já jsem speciální pedagožka a vzdělávám těžce mentálně postižené děti.
P: Já jsem ředitel Kultury Bělá.

Řemeslný den v parku A. Jiráská

Co je pro vás Hronov?

S: Pro mě je to pohoda. Mám hrozně ráda divadlo a hrozně ráda sleduju ty živý lidi na scéně. I když mě třeba nebaví ta inscenace, tak mě baví to živý.
P: Divadlo, kamarádi z divadel, atmosféra. A kdysi taky Triton!

Co je vám na Hronově záhadou?

P: Letos jsou pro mě záhadou dvě řady A, C, D, B nebo co. A je mi záhadou, proč někdo neřekl, proč to je. Pro nás je to jen záhadou, ale pro mladší účastníky, kteří si nevydělávají, to může být i diskriminační.

S: Záhadou je pro nás od ledna, kde budeme bydlet.

Co byste byli, kdybyste byli seminář?

P: Já bych šel do dramaturgie. Nebo nonverbální komunikace!

Co nemáte rádi v divadle?

P: Pozdní příchody na zkoušky.
S: Že můj muž není pořád doma.

Nedělní Festivalové minuty

Win-vin

Drazí vínozpytci a vínemzpitci, je tu další pokračování našich zápitků z cest, kdy válíme na jazycích, co nám neviditelná ruka trhu nalije, a do nápojových lístků si děláme nesouhlasné vlnovky. Tentokrát jsme nasáli ve stálci největší, pizzerii Stella. Vyrazit do Stelly na víno je jako být objednan k zubaři na 15 minut: nečekáte ani čisté štěstí, ani že se vám cit do dutiny ústní bude vracet několik hodin.

Veltlínské zelené – suché

Barva: Lehká opaleskující žluť... barvu má jako vzduch nad Plzní za lepších rozptylových podmínek.

Vůně: Máte rádi oříšky? To je dobře, rozpoznat v tomto víně signifikantní vůni totiž jeden je. Biolog by řekl, že se jedná o víno obecné (vinum vulgare). Možná trocha bílého pepře, snad dotek lipového květu, ale ty molekuly vůně by to chtělo alespoň dvě, pro srovnání. Pro intenzivnější vjem byste ho museli nasát takzvané „na Kodeta“.

Chuť: Prchavá. Tohle upřímně jednoduché víno žije v přítomném okamžiku a chutná, dokud teče. Je lehké, kyselinka je svěží, pije se samo.

Párování: Kuřecímu masu báječný snoubenec, ale jinak tento veltlín není zrovna chuťový ŘOPík. Po srážce s rajčatovou polévkou chuť prchla, schovala se a odmítala vylézt dalších 10 minut.

Verdikt: 74 bodů ze 100. Dá se ho vypít půl bazény a druhou půlku pak na pohodu doplavit. Věříme, že někde ve skladu ho existuje bezdná krabice. Jen pamatujte, že jak si kdo ve Stelle, tak si lehne.

Jakkoli je Stella v překladu hvězda, Michelin Guide tuto skutečnost ignoruje i letos. Přesto dostane bílé víno ve vhodném čistém skle i plus plus ve správné teplotě. Díky za to.

Jan Duchek

Uvažujme déle a více: díl III.

Protože každý divák může mít vlastní subjektivní pohled na jakékoliv představení, je důležité se pozastavit nad tím, jak to má i tvé okolí v průběhu dané události.

11

pondělí 5. 8. 2024

3. Jak se chovalo publikum okolo tebe? Vnímá/a jsi ho, nebo jsi na něj úplně zapomněl/a?

PROGRAM

Pondělí 5. 8. 2024

HLAVNÍ PROGRAM

14:00 (B, D)

Malý sál Jiráskova divadla 120´
PC – Problémový club

16:00 (A) a 20:15 (B)

Jiráskovo divadlo 55´
Spitfire Company & Miřenka Čechová
Baletky

14:00 (C) a 21:45 (D)

Sál Josefa Čapka 60´
Spolek divadelních ochotníků Alois Jirásek, Úpice
Prodaná nevěsta

15:30 (D) a 17:30 (C) a 19:30

Sál Josefa Čapka 50´
Blok – Dětská scéna
Tři boty, ZŠ a MŠ Třebotov
A vida!
DDS Švandova divadla na Smíchově, Praha 5
Otto

16:45 (D) a 20:15 (C)

Sokolovna 130´(P)
Herecké studio Švandova divadla, Praha
Honzlová

14:00 a 17:45

Zimní stadion 60´
dNO Námestovo – SK
NO LAND

21:30

Zimní stadion 75´
KOPR 2018
Škola základ života

22:00

Malý sál Jiráskova divadla 120´
KDR – Klub divadelních rváčů

DOPROVODNÝ PROGRAM

12:45–14:00

náměstí Čs. armády
Festivalové minuty a vítání divadelních souborů

14:30–15:15

na náměstí za Kafekárou
Společnost Dr. Krásky
Krása samoty a samota krásy

15:00–15:55

park A. Jiráska – velká stage
Divadlo Koráb
Princezna s dlouhým nosem

16:00–16:45

park A. Jiráska – malá stage
Divadlo Brambůrky
Hrnečková Karkulka

17:30–18:30

park A. Jiráska – velká stage
Malý kařata / Koncert – rock

18:00–18:45

Fara u kostela Všech svatých
Společnost Dr. Krásky
Krása samoty a samota krásy

19:00–19:55

park A. Jiráska – malá stage
Ductus Deferens
Všechno a nic

20:30–21:30

park A. Jiráska – velká stage
Universal Underground
Koncert – rock band

21:45–22:45

park A. Jiráska – malá stage
Noises from the Swamp
Koncert – dark country

23:00–00:00

park A. Jiráska – velká stage
Ježkovy voči
Koncert

STRABAG

TEAMS WORK.

GAMECHANGER

Vybavíte si divadelní zážitek, po kterém jste změnilí své chování v osobním životě?

Počítá se i to, že když naše tehdy asi tříletá Dorotka přijela poprvé z Loutkářské Chrudimi, rozhodla se pod vlivem zhlédnuté *Perníkové chaloupky*, že bude jíst maximálně jednu „sladkůstku“ denně? Vydrželo jí to asi další tři roky.

Jitka Šotkovská za Dorotku Šotkovskou

 Česká televize

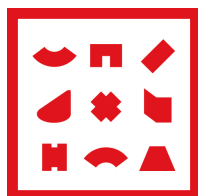
 Hradec Králové
Český rozhlas

Host do PC

Zítřejším (úterním) hostem do PC bude Janek Jirků – český divadelní, televizní a filmový režisér, dramatik a spisovatel knih pro děti. Nejvíce spolupracuje s Českou televizí a divadlem Minor. V roce 2020 získal Cenu českého středisťka Assitej „Za osobitou autorskou a režijní tvorbu a za to, že ve svých inscenacích přivádí dětské diváky velmi komunikativním způsobem a na základě moderních divadelních prostředků k hlubšímu pochopení historických a společenských souvislostí.“

Spolu s Ludkem Horkým, Ivo Kristiánem Kubákem, Jitkou Šotkovskou a Alenou Zemančíkovou se na vás těší od 14 hodin v malém sále Jiráskova divadla.

Zpravodaj 94. Jiráskova Hronova 2024

Vydává organizační štáb.

Redakce: Michal Zahálka (šéfredaktor), Jan Duchek, Milan Hábl, Johana Jurášová, Lukáš Křížek, Kateřina Prášilová, Jana Soprová, Honza Švácha, Radmila Hrdinová (redakce), Ivo Mičkal (foto), Michal Drtina (grafika a zlom).

Jazykovou korekturou prošlo při poslechu Judity Čerovské. Co bude dál?

Stránky festivalu: www.jiraskuvhronov.eu **E-mail:** JHzpravodaj@gmail.com